

DE TWEEDE MAAL JARIG!

De bedjes van de beide Prinsjes en dat van hun zusje, Prinses Pauline, stonden op één kamer. Bange dagen waren het, toen als gevolg van den oorlog met Frankrijk de vorstelijke Families Berlijn moesten verlaten. Ze bereikten Freienwalde, waar ze voorloopig veilig waren, doch daar stierf de kleine Prinses Pauline, mede als gevolg van de reis in het gure jaargetijde.

Toen Prins Frederik twaalf jaar was, Februari 1809, kreeg hij van zijn vader een rijpaard en dit feit noemde hij later steeds als een van zijn aangenaamste jeugdherinneringen.

Maar dat jaar bracht voor de beide Prinsjes ook de zoo lang gevreesde scheiding. Het werd noodig geacht, dat Willem in Engeland zijn studiën zou voltooien en daarom trok hij voor de tweede maal naar Engeland. Nu echter niet in een visscherspink, maar met een wat flinker en betrouwbaarder vaartuig n.l. de Anna Maria. De heer Constant zou hem op die reis vergezellen. Doch het gevaar was niet denkbeeldig, dat de Franschen het schip zouden aanhouden en den jeugdigen Prins van Oranje aanhouden. Om zoo min mogelijk de aandacht te trekken lieten de Prins en de heer Constant zich nu inschrijven onder de twee meest bekende Deutsche familienamen, namelijk Müller en Schmidt. Onder die vermomming bereikte de Prins veilig Engeland, waar hij onder Wellington gevormd zou worden tot den bekwamen veldheer, die hij later bleek te zijn.

Frits bleef in Duitschland. Hij leerde ijverig, al was grootmoeder er steeds niet over te spreken, dat zijn vader hem onderwijs liet geven door den heer Glaser. De ervaringen met Willem opgedaan, wat de Nederlandse taal betreft, hadden haar wantrouwend gemaakt en aarzelend gaf zij haar verwondering te kennen over de weinige fouten, die Frits in zijn nieuwjaars- en gelegenhedsbrieven maakte. Groot was de vreugde van Frits, toen na eenige maanden van scheiding, Prins Willem zijn eerste vacantie te Fulda en te Oranienstein kwam doorbrengen. Met kluchtigen ernst had hij zijn ouderen speelkameraad aangestaard, toen deze in de garde-uniform met steek en degen, door zijn vader aan de Prinses werd voorgesteld. Ondanks de ellende, die de ballingschap over Oranje bracht, hadden de beide Prinsjes toch een prettige jeugd en toen God eindelijk in Zijn gunst aan het Vaderland de vrijheid hergaf, werd ook het geliefde Oranjehuis in z'n oude glorie hersteld, tot heil van land en volk. P. de Zeeuw J.G.zn

Terwijl in verscheidene groote rijken van Europa de oorlogsfakkels fel brandt, de millioenenlegers tegenover elkaar staan om dood en verderf te brengen; terwijl kleine rijken onder den voet worden geloopen en één landje zich nog heldhaftig, met doodsverachting verdedigt tegen den overweldiger, is er aan de lage Westkust een zelfstandig Koninkrijk, dat aanstaanden Woensdag een blijden gedenkdag hoopt te hebben. 31 Januari is sinds 1938 een wonder-schoone dag geworden voor het Nederlandsche volk.

Prinses Beatrix verjaart thans voor de tweede maal en heel ons volk hier en overzee verheugt zich op dien gedenkdag.

31 Januari bevestigt het opnieuw, dat het Oranjehuis daar staat als bewijs van

Gods trouw, en diepgevoelde dank stijgt ook op tot den Allerhoogste, die deze nieuwe loot aan den Oranjeboom zoo voorspoedig doet groeien.

Wij wenschen u zegen op uw verderen levensweg, prinses Beatrix. Uw naam spreekt van een, die gelukkig is en die ook gelukkig maakt.

Wij bieden U, Prinselijk ouderpaar, onze eerbiedige gelukwenschen aan en verbinden daaraan de bede, dat H. M. de Koningin nog vele jaren getuige mag zijn van Uw oudergeluk.

Carlyle heeft van Dante's Beatrix eens gezegd: „Het is nog denkbaar, dat Florence en Rome eens zullen vergaan, maar deze Beatrice kan nooit meer vergeten worden.”

Datzelfde zeggen wij van onze prinses Beatrix!

31 Januari 1940

De jarige